

съ гъсенички, червейчетата, настъкоми, а през есенъта и зимата — съ зърна и друга суха храна.

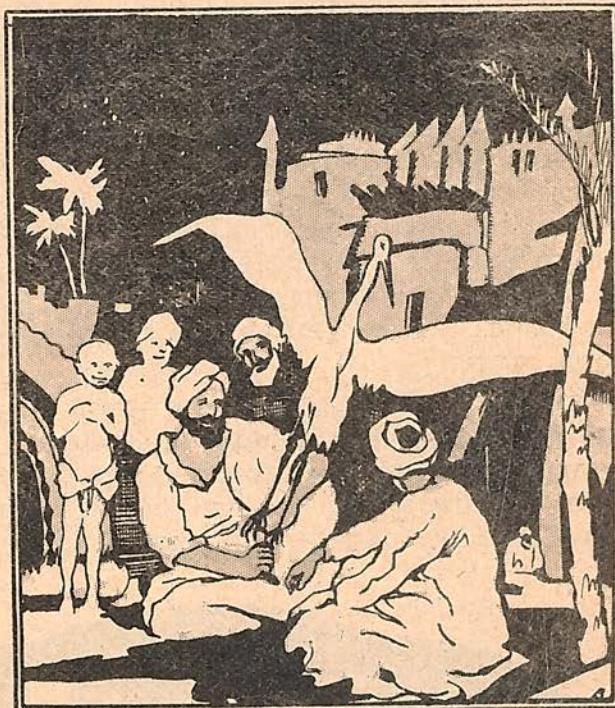
Но повечето отъ нашите птици, които отлетяватъ, се хранятъ само съ настъкоми, гъсеници, червейчета, които наесень и презъ зимата ги нъма. Едни отъ тяхъ умиратъ, други се скриватъ, а трети се завиратъ дълбоко въ земята, за да се запазятъ отъ студа.

Ако прелетните птици биха останали у насъ, тъщъхъ да бжатъ обречени на гладна смъртъ. Не имъ остава друго, освенъ да отидатъ въ топлите страни, дето благодатното слънце пече и дето снѣгъ пада само по високите планини. Ето защо, съ настъпването на есенъта, прелетните птички тихо

отлетяватъ все по на югъ и по на югъ, докато стигнатъ второто си отчество.

Нѣкои отъ птиците, като жеравите и щъркелите, се нареждатъ въ видъ на жгълъ и, водени отъ главата, който стои на върха, бавно летятъ на югъ. Други въ малки или големи ята хвърчатъ дружно къмъ топлите страни.

Интересно е, че всички прелетни птици пѫтуватъ по едни опредѣлени пѫтища и напролѣтъ се върщатъ

„Поздравъ отъ гореща Индия“.